

Edgar Poe olvasása közben

Читая Эдгара По

Oly jó volt: asztalom üres.
Nem írok. Senki sem keres.
Szobám a csönd megülte.
Azt hittem: nem kell az ima.
Ám ekkor ablakomon a
Fehér Galamb repült be.

Légy-nem-kavarta félhomály.
Csillag szilánkol, szerteszáll.
Csak szentjánosbogárka-
villanytücsök! De nyitva volt
az ablak – behatolhatott!..
S Ő besuhant szobámba.

Nem Ararátról olajág-
hozó, olimposzi sasát
hozzám Zeus se küldte,
nem angyal, poklokból jövő,
nem postás... Nem előkelő
éttermek drága sültje.

Ismertem Őt. Vörös szemét
álmomban rám mereszti rég,
karmai – farkaskörömök.
A tintatartómba hajolt,
kacsingatott és grimaszolt...
Én tudtam – Ő a Küldött.

Tudtam, ki Ő. No, rajta hát!
Minek időzni, ha lejárt
időm? Eb, aki bánja!
Nem esdeklek – „Jaj, Istenem!”,
sebészkedjék csak lelke-men
kirurgusok királya.

Sűrű sötétség. Rezeda-
illat! S Ő csőr-szikével a
bordáim szétnyitotta.
Én csak feküdtem. Elhagyott
erőm. Többé már nem tudok
felugrani sikoltva.

S ő szétbogozta szívemet,
kivette élő lelkemet,
s én szóltam hozzá: „Jól van,
ha kell a lelkem, fogja már,
Ön hósín mennyei madár,
én emberfia voltam.

Lélek? Minek is az nekem?
Elsüllyedt már a reggelem
a kerti rőt avarban...”
S Ő (Gamajun!) a lelkemet
elvitte, bár még remegett.
S én egyedül maradtam.

Így lelt a mindennapi nap.
Nem olvasták soraimat.
Mint akire dolog vár:
loholtam, préselt a tömeg,
s éreztem, testek közt csak egy
testforma test vagyok már.

Keringek, föld a nap körül,
magam s magamnak tükörül.
Kospata és toportyán-
fogak. Magamnak bégetek,
s vonítok sziklás táj felett:
magamban – minden órán.

(A [Viktor Szosznora versei](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

[oldal](#) [Következő](#)
[oldal](#) →